

Celo leto stane K 10-40; pol leta K 5-20; posamezna številka 20 vrn.
Inserati po dogovoru.

Čudež.

Krojač (videl je svojega odjemalca, ki je padel s kolesa ter si pri tem strgal hlače): „Čudno, ta je padel s kolesa, strgal pa je hlače — meni.“

Delltev.

Oče je prinesel domov kolač in ga je hotel začeti jesti. Ko žena to vidi mu pravi: „Stari, daj, daj še meni en košček!“

Hči: „Meni tudi, ata!“

Sin: „Še meni, ata!“

Nečak: „Name tudi ne pozabite!“

Oče: „Tu imate ves kolač, pa raj vi meni dajte košček!“

Otroška modrost.

Mati (ki je svojega sinčka s šibo natepla): „In sedaj mi povej Janezek, zakaj si bil tepen?“

Janezek: „Vidite mama, kako ste krivični! Tepete me, pa sami ne veste zakaj!“

Dober prijatelj.

„Ljubi prijatelj, ti si že dve leti oženjen. Tudi jaz tem se naveličal samovanja . . . Ali bi mi hotel prijateljsko svetovati po lastni izkušnji, ali naj se oženim ali ne?“

„Bodi prepričan dragi moj, da ti prav prijateljsko svetujem, da se čim prej oženiš . . . vraga, zakaj pa bi se moralo tebi bolje goditi, kakor meni?“

Relikvija.

A.: „Kaj pa pomenijo te dlake, ki jih nosiš v medaljonu?“

B.: „To so dlake zajca, ki ga je moj oče v mladosti ustrelil!“

V šoli.

Učitelj: „Kako se glasi v velevniku ‚konj vleče?‘“

Mih ec: „Hi!“

Jasno.

Šef: „Kaj res ne znate samostojno ničesar ukreniti, da me vedno motite z vprašanji?“

Pisar: „Predno napravim sam kako budalos vprašam raje vas!“

Dopust.

„Kje pa je vaš pisarniški ravnatelj, da ga že tako dolgo nisem videl?“

„Na dopustu je, da se mi nekoliko odpočijemo!“

Poročilo.

Policijski šef: (povodom demonstracij nadstražniku): „Ali je mesto sedaj mirno?“

Nadstražnik: „Ponižno javljam, da je mesto popolnoma mirno, samo ljudje še okoli po ulicah razsajajo.“

Otroška.

Pepček: „Ti Lezka, pl nas duma se pa ata pa mama zmeli klegata!“

Rezika: „Kuga pa plauta?“

Pepček: „Nc, kal tih sta!“

Diplomat.

A.: „Kako ti je bilo mogoče tako naglo pridobiti ljubezen domišljave Minke, ko toliko drugih brez uspeha lazi za njo.“

B.: „Dvoriti sem najprej začel njeni najboljši prijateljici!“

Navihanka.

A.: „Kako pa to, da zdaj vedno ti vodiš psa na izprehod; poprej ga je vodila vedno žena tvoja?“

B.: „Odkar je izdal magistrat razglas, da se psovne sme voditi v gostilne, me ne pusti žena več iz hiše brez psa!“

Žuganje.

Mati (v železniškem vozu): „Pepček, zdaj pa lepo miruj, sicer te bom tako naklestila, da boš pomnil!“

Pepček: „Ce me us ti natepla, um pa jest kundukteli puvedu, de sm ze ces stel leta stal, pa us mogla se zame vozna placat!“

Hlapec kliče z dvorišča Janku v zgornje nadstropje: „Janko, hitro vrzi doli tisti zaboj, na katerem je zapisano, da se ne sme premetavati.“

U je!

„Jaz moram svojemu možu vsak večer pripraviti kaj toplega za večerjo!“

„Še tega se manjka! Moj mož večerja mrzlo; če pa ravno kdaj poželi kaj toplega, mu dam pa — poljub!“

Pek in čevljar sta se pričkala, katerega stan je častnejši. „Kaj bi govoril,“ reče pek, „moj stan je gotovo častnejši od tvojega, kajti kar jaz napravim pride na mizo, kar pa čevljar naredi, gre vse pod mizo.“

Janezek: „Oče koliko koncev pa ima kobasa?“

Oče: „Klobasa ima dva konca.“

Janezek: „Moja ima pa samo enega!“

Oče: „Kako, to ni mogoče?“

Janezek: „Enega sem že odgriznil.“

Pogojna pridnost.

„Jerica, danes si bila pa res pridna in mirna,“ pohvali učiteljica svojo učenko.

„Kaj pa morem jaz za to,“ se odreže učenka, „ko me pa v grlu tako silno boli!“

Pomirljivo.

Gost (natakarju, ki mu je prinesel juho na mizo): „Oho, Žane, vi pa namakate palec v mojo juho!“

Natakar: „Nič hudega; saj ni vroča!“

»Vi torej tudi poznate to pikantno Kuščarico?«

»Gotovo!«

»In vam mogoče ni znano kdo je bil zadnje čase njen prijatelj?«

»Ne — ne — žalibog ne vem?«

Njegov pogled je pri tem obstal na obrazu barona Markrafa, ki tega seveda ni smel izvedeti...

»Na vsak način s tem Marquisom ne občuje dolgo.«

»Žalibog, ne vem!«

»Menda neki mladi baron —.«

Toda Olivier mu je šepnil oprezno:

»Molčite vendar, bil je njegov sin!« —

Kuščarica je naročila sekt.

Marquis jo je pogledal in visoko povzdignil ramena.

»Kar ti hočeš, jaz sem z vsem zadovoljen.«

Pogledala ga je osuplo in začudeno, kajti vedela ni ali se samo šali ali misli resno.

In kaj hoče reči s temi besedami?

In skoro se ga ni upala ni vprašati, ampak opomnila je zelo plaho:

»Ali si zadovoljen, če naročim Oligust?«

»Gotovo, saj pravim, da moram kot tvoj gost biti z vsem zadovoljem.«

»Moj gost? Še vedno?«

»No, menda mi tega še nisi odpovedala.«

»Potem moram torej plačati.«

»Da!«

»In Oliquost?«

»Gotovo, ako ga naročiš!«

Natakar je prav tisti trenotek prišel k mizi.

»Izvolite prosim?«

»Nič! Kozarec vode!«

In natakar je hotel že oditi, toda Marquis de Reys ga je poklical nazaj:

»Záme steklenico Oliquota!«

»Takoj!«

In natakar je odšel.

Okrog ustnic kokete je zaigral zadovoljen nasmeħ.

»Torej si vendar naročil,« je dejala.

»Da, záse, saj ti boš pila vodo kakor si dejala.«

Kuščarica je prebledela, nato pa je siknila:

»Fej! Ti hočeš biti moj prijatelj in jaz naj venomer plačujem zate!? Menda vendar ne misliš, da bom imela takega starca za svojega ljubčeka. Fej, fej!«

»Toda nikar se vendar tako ne vznemirjaj! Ako mi tvojo naklonjenost in gostoljubnost odpoveš, pa plačam jaz račun.«

»Gotovo!«

»No dobro! Potem postaneš ti moj gost!«

Natakar je prinesel vino in dva kozarca.

»No vidiš, ta je vedel že kar naprej!«

Nato sta kramljala zopet mirno, ko obstane pogled Marquisa naenkrat na mizi kjer so sedeli Olivier,

Renard in baron Markraf, kajti opazil je že davno, da Olivier Kuščarico pogleduje venomer.

»Ali poznaš onega gospoda?«

Kuščarica se je ozrla tja in za hip pomolčala kot da ne ve kako bi odgovorila, na to pa je odvrnila:

»Da, navidezno!«

»Gospod s sivo brado pa je menda kakor so mi dejali v kazini baron Markraf, oče tistega mladega človeka, ki je bil umorjen v hotelu de Paris?«

Zelo počasi in razločno je izgovoril Marquis te besede, medtem pa se je koketa obrnila proti oni stran in pobledela kakor zid. Posledja kapljica krvi je tisti hip izginila iz njenega obraza.

Marquis je opazil to njeno izpremembo in je vprašal prav tako počasi:

»Ali si umorjenega morda poznala?«

Pogledala ga je nemirno in odvrnila razburjeno:

»Čemu vprašuješ to? Jaz ga nisem poznala nit; kdaj videla! Naposled me menda celo povprašaš, če ga nisem morda jaz umorila!«

Sedmo poglavje.

Kazino je obdajala največja tema. Ura je 2. po polnoči. Kavarna de Paris se je tudi praznila. Prišla je ura ob kateri je življenje v Monte Carlu utihnilo. Le pozni šetalci so se vozili v ekvipažah in avtomobilih domov. Nad mestom se je razpenjalo nebo, ki je bilo posejano s tisočimi zvezdami.

Povsod je vladala grobna tišina.

Pri kazini je pričela stranska cesta.

Le malo ljudi je bilo videti tukaj; in vsak izmed njih je krenil v isto hišo, na kateri je stalo zapisano:

Carlton hotel.

Kljub že tako pozni uri, so bila vrata še vedno odprta. Vedno so prihajali ljudje, ki so vstopili tu, nekaterim se je pač videlo, da ne iščejo tu miru in počitka:

Kdor je natanko poslušal, je lahko razločil nekak šum, kot da nekdo v daljavi igra violino.

Zopet je nekdo vstopil v hotel Carlton. Krenil je naravnost k slugi, ki je bival v temnem prostoru. Ni se razločilo drugega, kakor povelje, ki je prihajalo iz temnice:

»Na desno!«

Skozi majhni stranski salon je držala pot v velikanski salon. Kdor še ni bil nikdar tukaj, je bil prvi hip nekoliko zmeden.

Na vsaki mizi je brlela sveča. V sredi dvorane pa je bilo vse prazno, pripravljeno za ples.

Ljudje so sedeli ob stranskih mizah. Na nekoliko vzvišenem prostoru je bilo par godcev.

Gosti tega hotela so bili navdno vedno isti.

Predrzni! Črni, plavolasi, rdeči! Majhni, veliki, suhi in debeli!

Toalete, ki se jih je videlo tu, so bile iz najrazličnejših mest, Dunaja, Berolina, Pariza in drugod. Toda pariške toalete so bile vedno najlepše.

Dragoceni kameni so se lesketali v svitu svetilk. Moški so bili navadno v črnih salonskih oblekah. Taka je bila podoba tu! Dan in dan se ni izpremenilo niti za las.

Prva, ki je pričela plesati je bila Kuščarica. Bila je globoko dekoltirana, v zelenem elegantnem kostimu. V laseh je imela vtaknjene lasnice iz rdečih koral.

Njej so sledile tudi druge tovarišice.

Kuščarica se je odlikovala po svoji gracijoznosti, povesod je bila ona prva.

Končno je vzela krožnik ter nabirala denar za godbo. Najmanjši dar, ki je padel na krožnik so bili trije franki, pa tudi zlati niso bili redki.

Za nekim stebrom je sedel Marquis de Reys, imel je elegantno zavezano kravato in črn smoking. Ko ga je pogledala se začudi in pravi:

»Kaj ti tukaj?«

»Zakaj mi nisi tega nič sporočil?«

»Ker sem te hotel videti plesati!«

»Ali sem ti bila všeč?«

»To se razume!«

Vrgel je dvajset frankov na krožnik ter jo vprašal:

»Kdo je danes tvoj prijatelj?«

»Ne vprašaj me tako!«

»Kdo je tvoj ljubimec?«

»Zakaj me to vprašaš? On je v Parizu! To ve vsak prijatelj, da imam enega najrajša. Toda s tem ne goljufam nobenega prijatelja!«

»Torej sem jaz še vedno tvoj prijatelj?«

»Da!«

»Kljub temu?«

»Ah, neumnost! Takih vprašanj ne morem prenašati! Ja, on je bil moj prijatelj. Toda, ker je bil umorjen, si ti sedaj moj prijatelj. In zakaj naj bi se ne smejala, saj živimo samo enkrat! Vem zakaj me vsi tako začudeno pogledujejo! Povem ti to pozneje!«

Nato je šla naprej! Godba je zopet pričela igrati.

Kmalu se je vrnila k Marquiju de Reys, sedla k njegovi mizi in rekla:

»Zakaj naj bi tega ne povedala; še nikdar nisem bila nikomur nezvesta in tudi nemškemu baronu ne.«

Prav gotovo mu je zagotovila, ko jo je on pogledal smeje.

»Jaz sem mu bila zvesta in mojega ljubega sem videla samo enkrat.«

»Tako! Kdo je tvoj ljubi?«

Ona mu zamahne z roko, v znamenje, da naj molči.

»Kaj moraš vse vedeti?«

»Lep je, lepši kakor ti in plesati zna, ti bi naju le enkrat videl!«

»Koliko časa ga že nisem videla?«

Ona premišljuje nekaj časa, nato reče:

»Od one noči, ko se je umor izvršil!«

»Kje je sedaj?«

»V Parizu!«

»In zakaj?«

»Povedala sem ti že, da ni potrebno, da bi moral vse vedeti, ti si preveč radoveden!«

Marker je med tem prinesel pijače in nekaj jestvin, nato je zopet nadaljevala.

»On je bil moj prijatelj! Nemški baron je bil vedno vesel, toda igral ni nikdar; samo v oni usodepolni noči. Sama sem bila priča, kako je dobival. Povabil me je s seboj, toda nisem zamogla iti, ker mi je moj ljubi pisal, da pride v Carlton. Vzel je iz žepa taško iz krokodilovega usnja, v njej so bili vdeleni biseri in dragi kameni. Enega mi je podaril, da sem se zadovoljila.

Iz Carltona sem šla potem v kavarno de Paris. Hotela sem še prijatelja obiskati. Njegova vrata niso bila zaklenjena, kljub temu, da so bila drugače vedno zaprta.

Ne da bi potrkala sem vstopila v njegovo sobo, skoro, da nisem zavpila. Ležal je mrtev na tleh, ubit. V svoji zmedenosti nisem vedela kaj naj pričnem. Tu vstopi nekdo v sobo. Bil je Olivier! Začudno me je pogledal, kot, da bi bila jaz morilka. Prisegla sem mu, da nisem storila tega krutega čina, kaj sem še počela, nevem več. Od tedaj me ni pogledal več.

Zakaj sem bila tako vznemirjena?

Jaz ga nisem umorila! In zato tudi ne morem nositi žalne obleke. Bila sem mu zvesta, ljubila sem, toda vsi se mi bi smejali, če bi za njim žalovala.«

Marquis jo je mirno poslušal, ne da bi jo le enkrat prekinil. Ker je pa ona obmolknila, jo je vprašal on:

»Zakaj se nisi sama zglasila kot priča?«

»Meni bi se vendar ne verjelo! Poleg tega sem nosila še vedno pri sebi to kar mi je on podaril.«

Marquis je pomišljeval.

»Kje je tičal ključ? Zunaj ali znotraj?«

»Znotraj!«

»Ali je vrata vedno zaklepal?«

»To vem dobro, da vedno!«

Marquis bi bil govoril še dalje. Toda prišla je neka blondinka k mizi, ki je prekinila pogovor:

»Zakaj sta tako resna? ju vpraša ta. Tu se le poljubujemo, smejemo in plešemo!«

Natakar je prinesel še enkrat pijačo.

Blondinka je vzdignila kozarec in rekla:

»Naj živi kogar ljubim!«

»Marquis ji je napil enako!«

Blondinka ga je začela zvonjati s seboj.

Ko je ta odšla, mu je Kuščarica zašepetala na uho:

»Varuj se je! Ta je Ellen Wood, špijonka Gastaldija.«

Osmo poglavje.

Komisar Gastaldi je bil slabe volje. Dobil je od oblastva neko neprijetno pisanje, zakaj da je o umoru barona Markrafa še vedno vse neznano in zakaj niso preprečili samomor v kazini.

Gastaldi je seveda zavračal vso krivdo na detektiva Bartmana.

»Ta prokleti Bartman! Jaz sem prepričan, da človek ni zapustil Monte Carla niti za minuto in vendar ga ne morejo nikjer izslediti!«

Roke prekrižane na hrbtu je hodil naglo po sobi gorindol.

Takrat je vstopil Renard.

»Menda se nisem preveč zamudil! Je že vedno tako, da ima človek ravno takrat najvažnejša pota, kadar se mora zglasiti pri vas!«

»Kje je Bartman?« ga je vprašal komisar Gastaldi, kot da je preslišal vse druge njegove besede.

Renard se je zasmel:

»Vraga, jaz vendar nisem nikak čarovnik, da bi mogel biti v štirindvajsetih urah povsod in vedeti vse. Ali vendar skoro lahko trdim, da Bartmana ni v Monte Carlu.«

»Kaj?!« je Gastaldi skoro zakričal. »Ne v Monte Carlu!? Jaz pa pravim, on je tukaj! Da, kajti on Monte Carla sploh ni zapustil. Zdaj vidim, da ste vi popolnoma nezmožni izvršiti še tako neznatno in lahko naročilo. Vi se menda ravnate samo po tem, kar vam drugi

natvezijo na nos, a da bi se tudi sami nekoliko potrudili, tega vam ni mar. Moj ljubi Renard, zato niste plačani! Bartman je še v Monte Carlu! Ali razumete?«

»Če bi bil, bi ga gotovo našel.«

»No, in ker ga niste, to kaže jasno vašo nesposobnost!«

»Odkril in zasledil pa sem nekaj drugega, kar je mogoče prav tolike vrednosti,« je mirno odgovoril Renard ne brigajoč se za komisarjevo jezo.«

»Ah, kaj, vi bi storili to, kar sem vam naročil in se ne vtikali v druge stvari. Razumete?!«

»Toda mogoče, kot rečeno, je tudi to za vas velikega pomena!«

»No, in kaj naj bo to?«

»Mogoče vam lahko povem za sled, ki nas pripelje do Gisbertovega morilca . . .

»Vi?! Ha, ha, ha!«

»Da, jaz!«

»Toda povedal sem vam že, da bi mi bilo mnogo ljubše, ko bi prinesli kako vest o Bartmanu, a ne o umoru!«

»No, če vam ni prav, saj tudi lahko molčim!«

Renard je bil očitvidno razžaljen. Nataknil je rokavice in se obrnil proti vratom.

Komisar Gastaldi ga je gledal nekaj časa molče, potem pa je dejal pikro:

»Vi veste, da nimava midva nikake pogodbe in če greste, sva enkrat za vedno končala.«

»Vi ste me razžalili!«

»Res,« je pomislil komisar Gastaldi in njegov glas je postajal bolj prijazen. »Mogoče, no pa mi oprostite! Sedaj pa povejte, kaj ste tako važnega izvohali!«

In Renard je pričel:

»Včeraj sem bil v družbi barona Markrafa in Renée Olivierja in pri tem sem zapazil, da je Renée Olivier venomer koketiral s Kuščarico. Ko sem ga povprašal če jo pozna je prebledel kakor človek, ki ima slabo vest.«

Gastaldi je prikimal.

»In kaj sklepate sedaj iz vsega tega?«

»Da sta ta dva človeka izvršila umor in si plen lepo razdelila.«

Gastaldi je nekoliko pomislil, nato mu je odvrnil:

»Zdaj še ne morem reči, da ste zasledili bogve kaj važnega, a lahko je tudi, da ste na pravem sledu. Toda opozarjam vas še enkrat, da je to zasledovanje poverjeno drugim osebam, vi pa se morate pred vsem brigati za detektiva Bartmana.«

Kmalu nato je Renard odšel in komisar Gastaldi je postal mahoma boljše volje. Vendar urada še ni zapustil, ker je pričakoval baš ob tisti uri tudi gospodične Ellen Wood, ki je čez kakih deset minut tudi res vstopila.

»Dobro jutro, komisarček!«

Ellen Wood je vstopila s smehljajočim obrazom

z novim širokim klobukom in v novi elegantni obleki.

»No vendar. Dolgo vas že čakam in zdaj sem prepričan, da mi prinašate polno košaro samih najboljših novic!«

»Zelo malo!«

»Res?!»

»Da! Ne smete preveč pričakovati!«

»Ali moj bog, čemu ste vendar tako sijajno plačani!«

»Le ne jezite se, sicer vam ubežim in ne izveste niti tega, kar vam hočem povedati!«

»No torej!«

»Danes sem bila v hotelu Carlton, kjer sem nletela na Kuščarico! Bila je v spremstvu nekega gospoda, s katerim sta si venomer nekaj skrivnostnega šepetala. Poznata me in vesta kako dobro slišim! No razumela sem popolnoma natanko, da se menita o umoru barona Markrafa. Nato sem pristopila, da bi si pridobila spremljevalca. Komaj sem odšla, že ga je Kuščarica opozarjala naj se pazi; kajti: »Ona je Ellen Wood špijonka Gastaldija!«

Komisar je planil kvišku!

»Molčite,« je rekel: »Morilca imamo!«

»Torej moje poročilo ni brezuspešno!«

»Torej vidite! Ne smete delati grdih obrazov predno ne veste, kako poročilo vam prinesem.«

»Dovolj! Sedaj vem, kako imam s Kuščarico in Renée Olivierjem postopati.«

»Kaj? z Olivierjem, začudi se ona.«

»Ta je vendar njen spremljevalec.«

»Nikdar!«

»Kdo pa je če ni ta?«

»Marquis de Reys!«

»Torej ne Olivier?«

»Jaz vendar vem kaj sem videla. Kaj hočete z Olivierjem?«

»Jaz sem dobil poročilo, kot da je ta v zvezi z umorom.«

Ko je Ellen Wood zapustila komisarja, je bil ta zopet ves zmeden, kot preje. Dva mogoča čina sta mu bila znana.

Vendar, kateri je bil pravi, tega ni mogel odločiti. Sedaj je mislil na tega sedaj zopet na onega. To se mora hitro odločiti.

Kuščarica mu mora priznati sama. Toda kako naj jo dovede do tega?

Deveto poglavje.

Z jasnega neba se je smejalo solnce.

Na verandi pred kazino so promenirali ljudje ter poslušali godbo, ki je igrala v paviljonu. Drugi so sedeli po klopeh ter mirno zrl v morje. Prijatelji športov so gledali tja, kjer so streljali golobe. Štirje zaboji so stali v eni vrsti. Naenkrat se eden odpre in golob sfrči kvišku, samo en strel in padel je mrtev na tla. Pes je pritekkel ter pobral goloba. Tudi z drugim zabojem se

je naredilo isto, toda golob, ki je ondi zaprt ni odletel. Pogledal je mirno naokrog. Krogla je bila izpuščena proti njemu, da bi ta odletel, kar je končno tudi storil. Krogla ga je zadela v perutnico, toda, poizkusil je poleteti z drugo zdravo perutnico, toda nemogoče mu je bilo to. Tako je padel frfotaje zopet k tlom. Pes ga je poprijel z zobmi, storil s tem konec življenju ter ga odnesel.

Nebo je bilo čisto. Niti najmanjšega oblačka ni bilo na njem.

Na stranski klopi sta sedela dva gospoda v živem razgovoru, pazila pa sta pri tem, da ju ni poslušal kak nepoklican gost.

»Ali se vam zdi to mogoče?«

»Zakaj ne? Vi veste, da na tem svetu ni nič ne mogoče.«

»Kako so prišli tej sumnji na sled?«

Moja prirojena nezaupnost. Pri tem je bilo prvo srečanje na mestu, ki je zamoglo vzbuditi nezaupnost. Da so bili varstveni uradi v nekaterih vprašanih nesposobni, tega niso dvomili niti trenotek. Tu se je moralo prikriti vse kar ni bilo za svet. Tu so se bolj zanimali zato, da se je kak umor lepo pozabil. Zato so tukaj detektivi taki elementi, ki bi se jih z rokavicami dotaknili, da bi se ne omadeževali.«

»Tukaj ne morem nasprotovati. Žalibog tako je!«

»Jaz sem se prepričal, kar sem zasledoval že dalj časa. Tu pač ni nikakega perzijskega tajnika poslanstva

Renard, nasproti pa je François Renard, ogleduh v službi Gastaldija. Vi veste kako prisiljeno se nam je pridružil. Zakaj? Umor mojega sina naj se pozabi. Na tem ne dvomim. Jaz morilca ne maram najti. Ta Renard pa je hodil kakor maček okrog vrele kaše, Bartman in zopet Bartman je hotel vedeti. Človek je imel strah, ker sem rekel, da bo ta prišel na sled. In zakaj? Videli boste, da je bila moja slutnja prava. Ta Renard je morilec in njegova slaba vest, ga goni sem in tja.«

»Ali ni morda kak drug vzrok temu?«

»Prav gotovo ne.«

Nastal je kratek molk, ko so se ti šetalcem oddaljili, se je zopet pričel njih pogovor:

»Če bi se le Bartman javil. Meni se zdi neumevno da ta ne da nikakega poročila. Toda tako dela on vedno. Kakor izgine tako se tudi prikaže. Tako bo storil tudi sedaj. Moja slutnja me ne bo varala, ta človek je brezznačajen.«

»Tiho! Molčite! Tam prihaja!«

»Seveda, če se napiše hudiča na steno gotovo pride.«

»K nam!«

»To je slaba vest.«

Ta dva gospoda sta bila baron pl. Markraf in Renée Olivier.

François je prišel v elegantni promenadni obleki k gospodoma:

»Dovolite mi, da pridem v službo?«

»Prosim! Nas zelo veseli!«

* * *

Nenadoma se je zmračilo. Postalo je hladno in mnogi so šli iskat zavetišča v hotel k dinerju, ali pa sedeli zopet pri igralnih mizah v Kazini. Le malo jih je ostalo tam in ti so se zavijali v svoje plašče.

V paviljonu sta sedeli dve temni postavi, ki sta gledali doli proti kolodvoru. Vlaku je bil pripravljen, da odpelje to, kar so mu naložili naprej. Bel dim se je dvigal iz lokomotive. Niti najmanjše sapice ni bilo čutiti.

Vse na okrog je bilo temno. Morje samo je bilo temno, ki ga ni razsvetljevala nobena luč.

Kakor senčnata roka se je iztegovala skala Monaco v morje, zgoraj pa so se svetile lučke kot majhne kresnice.

Lokomotiva se je začela počasi premikati naprej, slednjič je izginila izpred oči.

Za postavama so se vzdigovale visoke palme, datelni in drugo drevje.

»Kako se ti to vse dopade?«

»Lepše, kakor sanje! Lepše, kakor bi človek zamogel opisati z besedami, in slikar narisati s čopičem.«

»Torej si srečna?«

»Da!«

Zopet sta molčala oba; on je poiskal nje no roko

jo stiskal kot, da ga je njen odgovor osrečil.

Ko se je ozrl je zagledal belo zidovje Kazine. Dva stolpa sta molela kvišku, kot da vladata vse, kar jima leži pri vznožju. Ali nam to poslopje najino srečo zamore kaj pokvariti?

»Naj še tako vabljivo vabi, mi dva se mu le smejiva!«

Ona mu prikima.

»Enkrat naju je zvalil. Toda zopet sva se ga oprostila.«

»Da. Temu se lahko smejiva.«

Potem sta šla po parku naprej, k terasi kazine.

»Hočemo li temu hujskaču pokazati, kako malo se bojiva njegove čarovniške moči.«

»Lako pač misliš to?«

»Od tam sva zbežala, ker naju je strašen pogled pregnal. Sedaj pa smo našli mir in dobili moč vse izkušnjave prestati ter smeje iti mimo.«

Ona obstane prestrašena.

»Ti — ti hočeš zopet tja?«

»Da!«

»Ampak obljuba!«

»Neumnost!« poseže vmes. »S tem vendar priznamo, da še vedno živimo v strahu pred tem skušnjavcem. Hočemo mu pokazati, da smo prosti, in naju ne more več zvaliti.«

»Ampak — — —.«

Neznani strah jo je še vedno zadrževal.

Zdelo se ji je, kot da bi izkušnjava iztegala svoje roke še vedno po njej.

»Ali imaš tako malo zaupanja v najino ljubezen? Ali ni najina sreča večja nego vse drugo?«

»Da.«

»Potem hočemo temu čarovniškemu templu pokazati svojo moč in iti s posmehom mimo njega. Ali se upaš?«

»S teboj vsega!«

Hubert in Margareta Halander sta bila, ki sta šla proti kazini. Čutila sta se močnejša in mogočnejše kot čuvaj zlatega teleta. Zahtevala sta skrivno moč, ki je izhajala iz tega čarovniškega templu, zopet njuno ljubezen in srečo k boju.

Skušnjava sta se le smejala!

»Ali ni ljubezen močnejša kakor vse skušnjave hudičeve?«

Pred stopnicami kazine sta zopet obstala. Oba sta se še enkrat vprašaje pogledala.

Nato sta stopila v igralno sobo. Razumela sta se. Njiju sreča je bila pač večja . . .

* * *

Na vrtu kazine je stala hiša, kjer so bile gazele-Vitke živali so se že poskrile v svoja bivališča. Plinaste svetilke so le slabo razsvetljevale okolico. Drevje, grmovje in drugo je metalo dolge sence. Od kavarne de Paris se je razlegal šum in ropot; tam je vladalo

navadno nočno življenje. Ves ta hrup in hrušč je prihajal tja do hiš kjer so bivale gazele. Nihče ni motil tišine, ki je vladala tu, niti mož, ki je sedel na klopi in je spal. Klobuk si je pomaknil na obraz in se ni premaknil. Včasih je pogledal naokrog, kar je dajalo znamenje, da ni imel namena tukaj spati.

Toda kaj ga je privedlo semkaj, na ta samotni kraj? Ali je eden onih nesrečnežev, ki mora postati žrtev zlatega teleta? Morda čaka tukaj smrti? Rahlo šumenje in stopicanje se je približevalo.

To je neznanca prebudilo iz njegovih sanj. Vzravnaval se je in prisluškoval. Natančno je razložil bližajoče se korake. Vstal je in se skrnil v grmovje.

Ženska je stopila v svetlobo, ki je prihajala sem od žarnice; zavita je bila v večerni plašč, na glavi je imela šal, ki je pokrival frizuro.

Zvedavo je gledala naokrog med tem pa je govorila polglasno:

»Njega še ni tu? Upam, da ni napravil kake neumnosti.«

Nato stopi tudi neznanec iz zatišja:

»Bodi brez skrbi, on je tu, in ni napravil nikake neumnosti.«

»Torej vendar!«

Podala mu je roko, ki jo je takoj poljubil.

»Zakaj si se skrnil pred menoj?«

»To sem moral storiti. Ali sem mar vedel kdo pride semkaj. Če bi me spoznali bi se marsikdo čudil.«

»Res je tako. Kaj prinašaš novega.«

»Nič posebnega. Postaja mi neznosno.«

»Ljubi Karl, kar je rekel A mora mora reči tudi B. Dokler boš svojo vlogo igral, te nihče ne bo imel za morilca.«

»Molči!« ji reče na te »ne imenuj mi nikdar več onega imena in me ne spominjaj. Bolje bi bilo, da se to nikdar ni zgodilo. Toda moralo je biti tako.«

»Jaz se temu smejim! Kaj mi je človeško življenje, da le pridem naprej.«

»To praviš ti! Tega pa ne veš kako moč ima kri. Vsak dan se mi zde moje roke krvave, kljub temu, da so popolnoma čiste. Vedno mislim, da se mi bere z obraza, da sem morilec.«

Ona se ga je pri tem tesno oklenila; roke ovila okoli vratu, ter ga gledala v obraz.

»Poglej me ter me poljubi!« mu veli milo doneči glas, in zapeljivo kot glas kače v raju. »Jaz sem te k temu privedla! Molči, zato te hočem tudi osrečiti: v mojem objemu pozabi vse.«

Pritisnil jo je k sebi in jo v enomer poljubljal.

Njegov život pa je nekaj pretresalo.

»Toda kdaj mi boš podarila srečo? Kdaj se nama ne bo treba ločiti?«

»Kmalu, prav kmalu, le malo še potrpi. Če bi sedaj naenkrat izginil potem bi bilo to čudno.«

»Med tem časom lahko še mnogo naplenimo. To je koristno za te in tudi za mene.«

»Ti si vendar neznosna.«

»Koliko pa že imaš v posesti?«

»Ah!« in zamahnila je z roko po zraku.

»Zato hočem le jaz skrbeti!«

»O detektivu Bartmanu sem ti že povedala.«

»Jaz le ne razumem zakaj se ga tako bojiš. Ta

človek je neumen, ravno tako, kakor vsi drugi, samo njegova domišljija je še nekoliko večja. Jaz sem ti že povedala: Da hočem na njegovem nosu plesati in on me ne bo ujel.«

»Če — — —«

Takoj izpregovori vmes.

»Nobenega čel! Rečem ti, da sem že sedela poleg

njega in se zabavala. Komisar Gastaldi ga išče. On bi mi mnogo plačal če bi mu krinko Bartmana razkrila. Tega pa ne storim, imam namreč druge naklepe. Smešno! Komisar Gastaldi mi je naročil naj pri Markrafu naznanim. Jaz mu bom že morilca preskrbel, na katerem bo imel veselje. Ha, ha!«

»Jaz te ne razumem, kako se zamoreš temu sme-

jati?«

»Zakaj ne? Vse življenje se mi zdi igrača. Na

vsakem prstu imam pritlikavčka, in vsi plešejo le tako, kakor jaz želim.«

«Torej sem jaz tudi punčka s katero se igraš?«

»Ti ne, ti me vodiš!«

»Če bi me ti — če bi me ti goljufala — potem,

— potem si ti napačno računila.«

- »Norec, to si ti!«
- »Potem — bi te lahko osvojila!«
- »Poljubi me!«
- »On jo je poljubljal, kot da pije neskončno srečo

s tem.

Žar svetilke ji je obraz razsvetlil.

Ellen Wood, špijonka Gastaldija.

In on?

Deseto poglavje.

V dvorani so bile vse igralne mize zasedene.

Zopet se je začelo staro življenje. Igralci so sedeli na svojih prostorih. Največ je bilo dam, ki so gotovo strastno igrale.

Visoke svote so se izplačale, nič pa ni igralcev bolj jezilo, kakor izplačevanje svot, zato so bila polja vedno bolj zasedena. Čim večja je bila izguba, seveda navidezno, tem večje svote so stavili. Banka je to vedela in zato je radevolje izplačevala najvišje dobitke.

Kuščarica je bila zopet najbolj vnetá igralka. Jezno je pogledovala kroglo, ki ji je vedno napravila nepriliko.

Jezno je vrgla zlat in še nekaj novčičev na mizo.

Nato je prišel marqui de Rey, takoj mu je namignila, naj pride k njej. Povedala mu je žalostna, da danes vedno izgubava. Prosila ga je naj ji pove, oziroma da svet kaj stori pri tem.

Marquiš ji odgovori: »Nehaj igrat.«

Ona mu hladno odgovori: »Ne tega ne morem storiti, izgubila sem že čez tisoč frankov.«

»Tembolje je da nehaš« jo nagovarja marqui.

»Ne tega ne storim, denar moram čobiti nazaj.

»Prisiliti se to ne da.«

»Ne delaj mi nikakih pridig. Hočem samo vedeti na katero številko naj stavim.«

»Tega ti ne morem povedati.«

»Danes si neznosen! Toda praviš, da bi lahko pridobila vso banko.«

»To tudi lahko storiš.«

»Toda jaz vedno izgubljam.«

»To le zato, ker vedno na napačna polja staviš.»

»Ti govoriš neumnosti.«

Nato se obrne proč in stavi na manque.

Pri isti mizi je sedel tudi Ellen Wood. Vrgla ni srebrnika na zeleno mizo; kajti vedela je, da je Roulette nezvest tako kot ona sama. Ellen Wood je znan na svoj način pridobiti pri igri.

Kakor mačka se je plazila po elegantnem salonu semintja. Če je opazila kakega lahkoživca približala se mu je takoj, ter mu pričela ljubko govoriti.

»Ljubi, jaz sem izgubila. To je strašno! Jaz moram zopet kaj priigrati. Daj mi en zlat, potem zopet lahko poljubljaš.«

Pač ga ni bilo, da bi ji odrekel kaj takega. Dobil je zlat, ter odšla veselega obraza. Na tak način si je ona znala pomagati.

Hubert Harlander je še hodil s svojo gospo po dvorani semintja, gledal je kako šo metali zlate na mize in kako je kroglja ropotaje padla.

Vse to ju ni moglo zvakiti.

Hodila sta od mize do mize, vse sta ogledala, slednjič pa sta sedla na divan.

»Ali si še vedno bojiš?«

»Ne!«

»Ali res ne?«

»Prav gotovo ne.«

Pred mizo, pri kateri je igrala Kuščarica sta zopet obstala; Hubert Harlander je opozoril svojo ženo na to.

»Ali jo poznaš. Ta je ona, ki je toliko priigrala.«

»Da poznam jo.«

»Toda sedaj izgublja.«

Tako sta stala dolgo ter jo opazovala.

Nato reče on:

»Naveličal sem se gledati. Hočeš li, da greva dalje?«

»Meni je tudi všeč.«

»Sedaj greva lahko še v gledališče ali pa v kak koncert.«

»Torej pojdiva.«

Istočasno pa je napovedal Croupier novo igro.

»Faites votre jen, Messieurs!«

Hubert Harlander se je obrnil še enkrat, nato pa spregovoril z brezskrbnim smehljamem:

»Tudi mi moramo dolžno napitnino plačati.«

Vzel je srebrnik iz žepa, ter ga vrgel na mizo. Trkljal se je nekaj časa po mizi, dokler da ni ostal med številčkama 4 in 5.

»Kam?« je vprašal Croupier.

»Kjer je obležal!« je odgovoril Harlandar; svoji mladi ženi pa je rekel smehljaje:

»Videla boš, kako hitro nenasitni moloh požre.«

Kroglja zarožlja.

»Štiri.«

Hubert Harlander ni ničesar zapazil, hotel je iti naprej, toda žena mu je povedala kaj se je zgodilo, zato mu reče;

»Dobil si ti!

»Tako!

Sedemnajstkratni znesek je bil napovedan.

»Ali nočeš vzeti?«

»Ne! Te franke hočem pustiti banki kot zadnjo napitnino. Jaz ne maram dobička.«

Ves dobiček je pustil ležati na prostoru. Kolo se je zopet obrnilo, in krogla je zdrdrala.

»Štiri.«

Zopet sedemnajstkratni znesek.

Hubert je pustil zopet oboje ležati. Vesel je stal pri igralni mizi, med tem ko so drugi zaželjeno pogledovali veliko svoto denarja, ki je ležala na mizi.

Kroglja je sfrčala iz roke Croupierja.

»Pet!«

Zopet je dobil.

»To je zaradi tega, ker ne maram dobiti! Še enkrat pustim vse ležati.«

»Obžalujem gospod, to ne gre! Najvišja svota je šesttisoč frankov.«

»In kaj sedaj?«

Harlander je razdelil denar na tri dele, postavil prvo na enajst in drugo na črto enajst in štirinajst.

»Sedaj naj vse izgubim, da gremo potem v gledališče.«

Gledal je kako se je krogla vrtela in tudi od drugih miz so prišli gledat igro, ki se je to vršila.

Kroglja je padla!

»Enajst!«

Zopet je dobil.

Na jedno svoto je bil izplačan petintridesetkratni denar in na drugo sedemnajstkratna svota.

To se še ni nikdar prigodilo!

Gledalcev je bilo vedno več.

Poleg Harlandra je stal Marquis de Reys; ta ga je nagovoril s slabo nemščino:

»Vzemite dobljene svote, sicer boste vse izgubili!«

»To tudi hočem! Jaz dobička ne maram in banka mojih petih frankov. Jaz ne mislim odjenjati.

Kakor denar tako so se kupičile tudi bančne listine. Kakor otrok vojake, tako je postavil Harlander 300 frankov na enajst in dvanajst, 11 in 10, 11 in 8,

11 in 14;

Nihče drug ni stavil.

Pri tej igri je pozabil vsak svoje.

Tako pač mora izgubiti.

Gospa mu reče:

»Nato pa gremo!«

»Prav gotovo! Kajti sedaj gotovo izgubim in potem nimam tu ničesar iskati. Če pa zopet dobim potem je banka ugonobena in potem moram iti.«

Kroglja je padla zopet na ednajst; igralci so zagnali tak vrišč, da se ni razumelo ničesar.

Harlander je pobral bančne listine in jih kot nič vredni papir zmašil v žep.

»Banka se zapre,« je bilo napovedano.

»Danes ne bo izgubil nihče več,« meni sam pri sebi, med tem ko so igralci drli za njim, ko je zapuščal Kasino. Tudi na cesti ga niso zapustili.

Poklical je avtomobil, s katerim se je potem odpeljal.

V kavarni de Paris so govorili nato še vedno o današnji igri.

Tudi Kuščarica je bila v kavarni, ki je zopet vse izgubila; pri njej je sedel Marquis de Reys. Oštevala ga je venomer, zakaj ji ni povedal števil, po katerih bi lahko kaj priigrala. Mislila je namreč trans, da je to mogoče storiti, Marquis pa se ji je le smejal.

Ko je plačal v kavarni ga je vprašala:

»Ali greš še v Carlton?«

»Ne!« ji je odgovoril kratko.

»Ali se pelješ v svoj hotel?«

»Da.«

»Potem pa lahko noč!«

»Lahko noč!«

»Jutri pa mi boš vse številke povedal?«

»Prav gotovo! Samo spomni se dane obljube.«

»Jaz ne bom pozabil.«

Nato sta se ločila.

Kuščarica je šla proti hotelu Carlton.

Na kar ji prideta nasproti dva gospoda in eden izmed njiju jo prime za roko.

»Kaj hočete?« vpraša Kuščarica, ki ni poznala nobenega strahu.

»V imenu postave greste z nama!«

»Jaz? Ne delajte se norca! Poiščite si drugo, ki vama bo verjela!«

Eden izmed onih dveh pa ji je pokazal legitimacijo detektiva.

»In zakaj?« vpraša ona.

»Sumljivi ste sodelovanja umora Gisberta pl. Markraf.«

Nato poizkuša uiti in zavpije:

»Pustita me! Jaz ga nisem umorila.«

Tóda vse njeno vpitje je bilo brezuspešno.

Ko se je pripeljal Marquis pred hotel Contineental je plačal izvoščeka. Nato je zagledal tri osebe, med njimi je spoznal Francois Renard.

Počasnih korakov je šel po stopnjicah navzgor, ko je prišel na koridor, je začul, da stopajo trije možki za njim. Nemoten je šel proti svoji sobi.

Franzois je vstopil s svojima tovarišema v hotel.

Vprašal je slugo, kje stanuje Marqui de Reys?

»Ravno sedaj je prišel domov,« mu je odgovoril sluga. »Številki 37 in 38.«

Renard je šel naprej in onadva sta stopala za njim.

Prišla sta v drugo nadstropje.

Ravno na oglu je prišel neznancema naproti, toliko da ni glasno zakričal.

To je bil detektiv Julius Bartman, ki ga je po celem Monte Carlu iskal, sedaj pa ga nenadoma našel.

To je bil zanj dober dan.

Imel je dovoljenje Marquija vkleniti in istočasno je našel Bartmana.

Oprostili so se drug drugemu. Renard je šel s svojimi po koridoru, Bartman pa po stopnicah navzdol.

Pri slugi je ostal in mu rekel:

»Jaz danes ne morem spati, kje bi se danes še lahko zabaval?«

»Morda v Carltonu?«

»Tako! Torej grem tja!«

Nato zapusti Julius Bartman hotel.

Soba 37 — 38.

Renard je bil na cilju; toda kolikorkrat je potrkal vedno zamanj.

Poizkusil je odpreti; vrata niso bila zaklenjena.
Toda tudi v sobi ni bilo nikogar.

Nato je postal Renard nestrpen in iskal je po vsem hotelu.

Toda Marquis de Reys se ni našel nikjer. Kmalu je zapustil hotel. Vendar je imel up, kajti v hotelu je videl detektiva Bartmana. To ga je oškodovalo za to, ker mu je Marquis de Reys ušel.

Enajsto poglavje.

Komisar Alberto Gastaldi je ležal mirno v postelji. Poleg njegove postelje je bil napravljen telefon, toda prav močno je moralo zvoniti, da se je ta prebudil. Naenkrat je pozvonilo. Zaspan se je ozrl naokrog potem se je šele spomnil, da je zvonilo pri telefonu. »Kaj hoče kdo od mene?« Počasi je prijel slušalo nastavil na uho, ter vprašal:

»Kdo tam?«

Sprva ni ničesar razumel; potem pa je čul razločno:

»Tu Ellen Wood.«

»Vi ste? Zakaj me budite v najboljšem spanju? Človek ima rad mir, kadar je pri počitku.«

»Ni mogoče drugače! Tiči se namreč važnih reči.«

»Česa pa?«

»Kuščarica in Marquis de Reys sta zopet v kavarni de Paris; čul sem razločno, da ta dva jutri Monte Carlo zapustita.

- »Ali veste to gotovo?«
- »Da! Jaz sem sama prisluškovala.«
- »Ali res? Toda kaj hočete storiti pri tem?«
- »Še nocoj morata biti obadva ujeta!«
- »Res je! Tako je! Še nocoj ju moramo imeti.«
- »Jaz vas pričakujem na glavni postaji.«
- »Pridem takoj!«

V naglici se je oblekel komisar, pri tem ni smel zamuditi niti minuto. Če se mislita onadva res ta dan odpeljati, potem moramo hiteti.

V par minutah je zapustil svoje stanovanje, kmalu je prišel na glavno postajo, kjer ga je pričakovala Ellen Wood. Tu mu je ponovila še enkrat vse, kar mu je že prej povedala po telefonu. »Kako naj izpeljam to delo?« vpraša slednjič on.

»Pošljite dva v kavarno dé Paris, ta dva naj skrbno zasledujeta Kuščarico. Pred hotelom Continental pa postavite tri ljudi, ki naj Marquisa takoj vzemo seboj.« Prav tako je komisar Gastaldi tudi izvršil.

Ellen Wood je zapustila policijo, medtem ko je komisar čakal na izvršitev svojih naklepov.

Sedaj ni mogel več dvomiti, da bi pred Julijem Bartmanom prišel do cilja. Ellen Wood pa je bila zanesljiva. Gotovo je našla prave naklepe.

Tedaj je prišlo že prvo poročilo.

- »Ali se je vse dobro izšlo?«
- »Vse,« je bil kratek odgovor.
- »Nekaj časa smo jo zasledovali potem ujeli, nato

pa je glasno zakričala, ko smo ji povedali vzrok.«

»Da je koga umorila nam ni hotela priznati.«

»Torej ni priznala?«

»Ne!«

»Tega tudi nismo pričakovali, saj nihče ne prizna svoje krivde.«

Pričakoval je še naročila iz hotela Continental, če bi se tudi vse posrečilo, potem bi bil lahko zadovoljen.

Toda Renard je izostal dalj časa nego je Gastaldi pričakoval. Če bi se vse srečno izšlo potem bi že lahko prišel. Minulo je še kake pol ure predno je oni prišel na glavno postajo.

»Jaz sem že mislil, da ste imeli smolo:«

S temi besedami je sprejel komisar Renarda.

Renard si je znal pomagati iz zadrege:

»Bilo je napačno povelje.«

»Zakaj? Jaz vem zakaj sem to storil.«

»Na tem nisem dvomil. Toda Marquis de Reys ni bilo v vsem hotelu najti.«

»Nemogoče! Potem se še ni vrnil tja.«

»Da! Mi smo ga videli ko je vstopil v hotel,« je rekel Renard.

»Potem ste ga vendar takoj prijeli,« zavpije Gastaldi.«

»To smo tudi hoteli. Preiskali smo v njegovi sobi, kakor tudi vse omare toda zastonj. Iskali smo ga po vsem hotelu. Marquis de Reys je ušel kakor bi ga veter odnesel.«

»Potem se je gotovo skrnil v kako drugo sobo.«

Promet v letu 1910 čez 1000 milijonov kron

LJUBLJANSKA KREDITNA BANKA V LJUBLJANI

STRITARJEVA ULICA šte. 2. (LASTNA HIŠA).

Posreduje najkulantneje nakup in prodajo vseh vrst rent, državnih papirjev, zastavnih pisem, prioritet, srečk in novcev. Prevzema zavežovanja proti kurznim izgubi pri izžrebanju; denarne in bančne vloge na tek. račun ali na vložno knjižico.

Vloženi denar se obrestuje od dne vloge do dne dviga s

4 $\frac{1}{2}$ % čistih

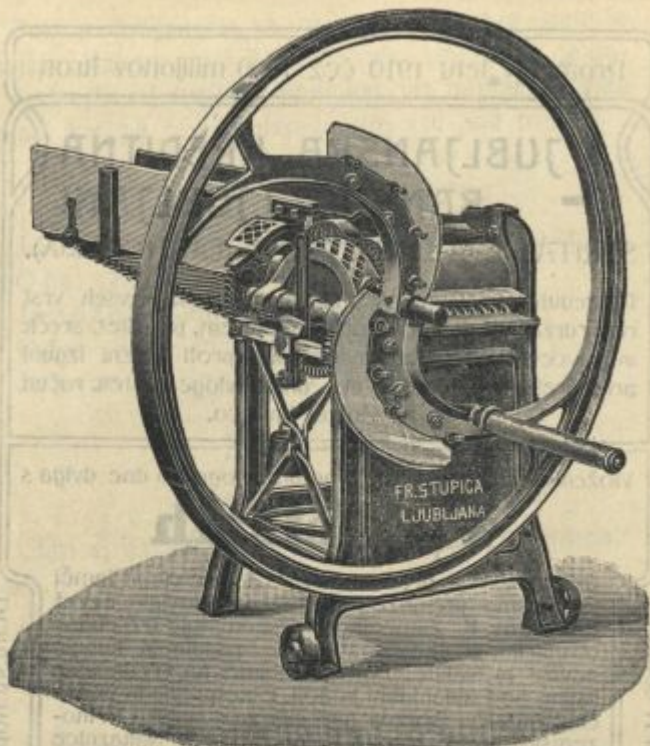
Do K 10.000.— brez odpovedi. Za vse vloge jamči vse lastno premoženje t. j. sedaj okroglo **devet milijonov K**. Zamenjava in eskomptuje izžrebane obilgacije, srečke in kupone. Prodaja in kupuje devize in valute. Daje predjme na vrednostne listine pod kulantnimi pogoji. Eskomptuje in vnovčuje menlice. Borzna naročila za dunajsko in inozemske borze izvede točno in ceno. Nakaznice in čekl na inozemska mesta. Promese k vsem žrebanjem.

Kupuje in prodaja ameriksanske dollarje.

Podružnice: Trst, Celovec, Split, Sarajevo in Gorica.

Rezervni zakladi K 800.000.

Dejniški kapital K 8.000.000.

Trgovina z železnino in poljedelskimi stroji
FR. STUPICA, LJUBLJANA
 Marije Terezije cesta št. 1

priporoča svojo veliko zalogo najbolj priznanih slamoreznic, reporeznic, mlaitilnic, vrtil, čistilnic, strojev za košnjo in obračanje sena, blagajne in motorje. — Dalje črpalke in cevi za vodo, vino in gnojnico, pluge in brane, peči, štedilnike in poljedelsko orodje, trpežne ročke za prevažanje mleka, posnemalnike za mleko, traverze, železniške šine, vedno svež cement, strešna lepenka, štorja za strope, pločevina, nagrobni križi ter vse ključavničarsko, kovaško, kleparsko, stavbinsko, zidarsko, tesarsko in mizarsko orodje vedno v zalogi.

Tapetnik in dekorater
J. ČERNE, LJUBLJANA

Dunajska cesta šte. 28.

Velika zaloga kompletne pohištvene oprave
raznih dekoracijskih ter blazinskih predme-
tov itd. Specialiteta: usnjato pohištvo; lastni
izdelek. Proračunji, vzorci in obrisi vedno na
razpolago.

Prva kranjska tvornica plete-
nin in tkanin

Dragotin Hribar

Ljubljana, Zaloška cesta št. 14

priporoča cenjenim gg. trgovcem v mestu
in na deželi svoje izdelke, kakor: noga-
vice, rokavice, gorenje jopiče, gamašne,
otroška oblačilca, telovnike za gospode
in lovske telovnike itd. - Blago najboljše
kakovosti, cene nizke, postrežba točna.

Dobro blago se samo hvali!

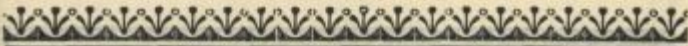
Tiskarna knjig in umetnin
D. HRIBAR

Ljubljana, Dunajska cesta 9

Priporoča se cenjenim založnikom in pisateljem za tiskanje knjig in brošur. Izdeluje tudi vsakršne tiskovine za urade, društva, trgovce, obrtnike itd. V priprosti, vendar kar najokusnejši obliki, kakor tudi v najelegantnejšem eno- in večbarvnem tisku pravilnega sloga.

Cene zmerne. Izvršitev točna.

Tovarna kanditov in sladčic
Josipina Schumi, Ljubljana
Gradišče 9

priporoča svojo veliko zalogo vsakovrstnih v svojo stroko spadajočih izdelkov, kot: mnogovrstnih sladčic (bonbonov) od navadnih do najfinejših. **Razno navadno pecivo, piškote, vafelne itd.**

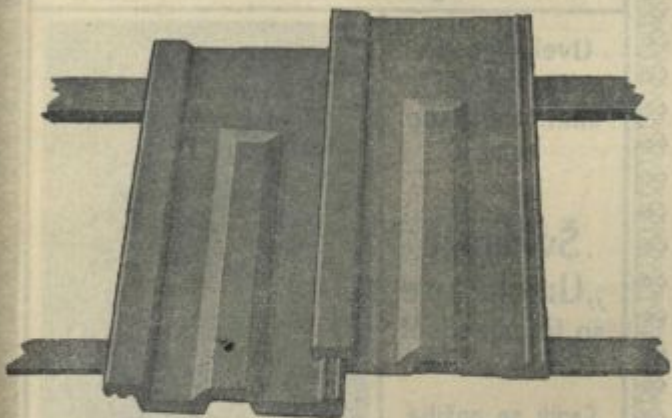
Edina zaloga za Ljubljano čokoladne tvornice **J. Mannerja na Dunaju**: čokoladne in druge predmete na drobno in debelo.

Kakovost mojih izdelkov je brez konkurence
Postrežba točna. Cene zmerne.

F. P. Vidic & Komp.

Ljubljana.

Tovarna zarezanih strešnikov in
opeke za zid.

Zaloga različnih peči in stavbin-
skega blaga.

Novi jubilejni cenik je izšel!

Uveljavile so
se mnoge
znatno znižane
cene.

Švicarske
„Union“ ure
so le najboljše!

Cenik se pošilja
na zahtevo za-
stoj in poštnine
prosto.

Fr. Čuden v Ljubljani

urar in trgovec

samo nasproti Frančiškan. samostana

CeŅa 20 vin.

V Ljubljani, 28. decembra 1911.

PALČEK

LIST ZA RAZVEDRILO

IZHAJA
VSAKI ČETRTEK

ŠT. 8. - LETO I.

IZDAJA TISKA IN ZALAGA
DRAGOTIN HRIBAR V LJUBLJANI